

A.
Wemar
Efter
lexan
följer
leken

U.B

FTER
LEXAN
FÖLJER
LEKEN.

Berättelser och Lekar af PARUS ATER.

EFTER

LEXAN FÖLJER LEKEN.

BERÄTTELSE OCH LEKAR

AF

PARUS ATER. = *Adèle Weman*

MED SEX ILLUSTRATIONER.

HELSINGFORS, 1884.
K. E. HOLMS FÖRLAG.

FR. T. M. H.

LEXAN FÖLJER LEKEN

BRÄTTLEGER OCH LEKAR

PARUS ATER

AND DEN FÖRSTÄLLNINGEN

Helsingfors,
Hufvudstadsbladets tryckeri.
1884.

Annas perla.

Gamla mormor hade gifvit Anna en riktigt rar och fin perla, och den lillas förtjusning deröfver var utsäglig. Anna förvarade perlan omsorgsfullt i en liten röd sammetsask, ty det var en äkta perla, stor som en ärt, och den borde väl bevaras, såsom allt äkta och godt i verlden, på det att intet ondt finge skada dess glans eller fördunkla dess klarhet.

Det var på Annas sjunde födelsedag, som perlan blifvit henne gifven, och den natten sof hon ej mycket, ty perlan lekte henne oupphörligt i hogen. Ja, hon ville ej ens gå till hvila den qvällen, men mormor lofvade sticka sammetsasken under hufvudkudden, och det löftet förmådde Anna att gå till sängs. Men, fastän perlan utgjorde hennes hufvudgård, ville icke sömnen hitta till Annas ögon, och när hon äntligen somnade, drömde hon om sin stora, vackra perla. När morgon-solens första strålar helsade godmorgon genom fönsterrutan, slog äfven Anna upp sina ögon, och tanken på den förunderliga perlan rann henne genast i minnet.

„God morgon, lekkamrat“ hviskade Anna, tog sammetsasken och kysste dess hvita innehåll.

Mormor sof ännu i den stora brunmålade sängen, och Anna led verkliga qual af otålighet att åt mormor få meddela den glädjen, att

perlan icke varit en dröm utan en verklighet, att denna glimmande lilla tingest var hennes, hennes egen älskade leksak. Misse var den enda i hela huset, som vid denna tidiga timme med vakna ögon betraktade Anna. Han tassade så smygande och sakta fram öfver mattan, som låg utbredd framför den lilla flickans säng.

„Du vet inte, Misse, hvad jag gömmer i handen“ hviskade Anna, glad att få meddela sig med någon lefvande varelse. Misse såg upp med kloka gulbruna ögon och jamade. „Jag anade, att du inte visste det“, skrattade Anna, „ser du, min snälla mormor har gifvit mig någonting dyrbart, i en snäcka har det legat, gissa du hvad det är!“

Misse satt tyst och fundersam på mattan, påtagligen letande efter lösningen till Annas gåta, men då ingen tillfredsställande sådan uppenbarade sig i Misses hufvud, tog han med ett hopp plats på det röda tvilläcket, som låg utbreddt öfver Annas säng.

„Misse önskar se min perla“ skämtade Anna, „men jag öppnar ej asken för en sådan herre. Jag litar inte på din urskilning, du kunde tro min hvita perla vara ett af de hvita möss, hvarom yi i går läste i sagan.“

Misse, som långt ifrån visade sig så nyfiken, som Anna önskade, slog sig lugnt ned vid hennes fötter, och om det nu var Misses snurrande vaggvisa eller morgonvindens susning derute, som kom Annas ögon att sluta sig, det kan jag ej säga. Anna hörde snart en klangfull röst, och så underbart det än kan synas, var det hennes perla, hennes hvita skatt som talade. Hon såg med undran och förvåning perlan stiga ut ur sammetsasken. Det var i sanning mera än förvånande, ty Anna var förvissad om, att hon ej sof.

„Vet du, hvad jag är?“ frågade perlan, och det ljud som musik när hon talade.

Anna vågade knapt svara, hon var full af häpnad och förvåning.

„Du är ju en perla“, hviskade hon slutligen helt sakta.

„Jag är ingen perla“, ljudet det sakta svaret, „nej jag är en stelnad tår.“

„En tår!“ Liten Anna bäfvade. „Jag har älskat dig så högt, men jag tycker ej om tårar.“

En dag maanedt fikken som for vid havets strand. Vagnen
gik og h-ga, ty det var en hellig søndagdag. Ett søgt syntes langt
borte, han kunde kjertats helligt slag, var det dem, der huse vantede?
Hvad for byerne, hvad for byerne.

„Men det gifves två slags tårar“, inföll perlan, „glädjetårar och sorgetårar.“

„Och du är en glädjetår!“ utbrast Anna gladt.

„Nej, jag är en sorgetår.“ Perlans röst blef här så svag, att Anna knappast hörde hvad hon sade.

„Ur hvems öga har du fallit?“ hviskade Anna, darrande af otålighet att höra perlans öden.

Anna tyckte att den hvita perlan mörknade, medan hon berättade sin korta lefnadssaga:

„Det var en gång en ung flicka, så vacker som ett moget smultron på tufvan. Hon egde en vän, som hon älskade öfver allt annat på jorden. Äfven han var skön, som en fjärl med guldkantade vingar. De sutto ofta i den susande björkdungen, der blott bofinken hörde de blygt framhviskade orden. Dagar och veckor gingo förbi, och gossens lott blef att som sjöman draga ut i vida verlden. Han skulle kämpa mot hafvets salta vågor, der kroppen härdas och modet pröfvas. Flickan gret.“

„Glömmer du din vän?“ frågade hon.

Han skrattade, huru kunde hon tro något sådant, och så skildes de åt. Han gungades bort af vågorna, och hon stod ensam på stranden. Men icke blott dagar och veckor förgingo, månader och till och med år rullade hän, och flickan väntade förgäfvets vännen tillbaka. Hennes fot tryckte djupa spår i sanden vid hafskusten, hennes ögon spanade dagligen ut öfver böljorna, men intet segel syntes nära eller fjärran, som kunde tillvinka henne den helsningen: jag bringar dig honom åter! Hon tyckte sig slutligen förstå böljornas squalpande språk: vänta honom ej! och furornas susning: han kommer aldrig! Men hennes tårar voro inga bittra tårar, förfrusna och stelnade genom bedraget hopp, de voro sorgens mjuka, milda tårar.

En dag vandrade flickan som förr vid hafvets strand. Vågorna gingo ej höga, ty det var en härlig sommardag. Ett segel syntes långt borta, hon kände hjertats häftiga slag, var det han, den länge väntade? Minuter förgingo, timmar förgingo.

Ja, det var han! Hon igenkände seglen, masten, hela det prydliga skeppet, och tårar af tacksamhet och glädje uppstego i hennes ögon. Hon hörde toner, lifvade glada toner, sjömännens friska helsningssång till fäderneslandet. Hon såg dem muntert svänga hattarna, vinkande en helsning till hembygdens strand.

Hon såg äfven honom, som liknade fjäriln med guldkantade vingar, men en flicka med mörka ögon stod vid hans sida. Han hade funnit en annan vän i främmande land och glömt henne, barndomsvännen, med hvilken han fordom hviskade varma ord i den susande björklunden. En tår, en bitter tår af bedragen vänskap for ur flickans öga ned i den salta böljan. Tåren rullade fram och åter, sjönk, steg så igen till vattenytan och stelnade till slut.

„Vill du bo hos mig?“ frågade en snäcka.

„Fruktar du ej att omsluta en sorgetår?“ sade jag.

Men snäckan slöt mig i sin famn och jag var gömd för världen. Ingen anade ens att jag blifvit gjuten.

„Anna lilla“, ljöd nu mormors vänliga röst, „hvarföre gråter du i sömnen så bittert?“

Anna slog upp sina ögon, och mormor satt på kanten af hennes säng, så leende och vänlig.

„Har Misse sönderkramat den hvita tåren?“ frågade Anna häftigt.

„Nej, mormor har bortkyst tåren från din kind“, svarade gumman gladt.

„Jag menar den hvita tåren i sammetsaschen.“

„Du talar i sömnen“, log mormor, „men lilla kaffetåren jagar snart sömnen bort.“

Anna berättade perlans saga, och mormor lyssnade fundersamt.

„Tror du på sanningen i den sagan, mormor?“

Mormor slöt sin lilla älskling till sitt bröst.

„Om jag tror derpå? Ja, Anna, jag tror, ty jag har också gjutit en sådan tår.“

„Men mormor, nu kan jag ej längre glädas öfver min perla, då du har lidit så mycket.“

Mormor svarade:

„Mitt älskade barn, du kan och du bör glädas öfver din perla. Om mormor gjutit en bitter tår, så är det för länge, länge sedan. Sen den stunden har jag fält så många glädjetårar, att ingen smärta af det forna nu mera kvarstår. Har jag blifvit bedragen, så har jag äfven blifvit älskad. Din lilla skatt i sammetsasken är min sorgeperla, henne har jag gifvit dig, på det att du, om sorgen hittar äfven till dig, må betrakta perlan, påminna dig mormor och komma i hog den gamlas lärdom: att man dock kan finna rik glädje i lifvet, fast än man fält en bitter tår af sorg, att om Gud sänder pröfning, han också sänder tröst och glädje. Anna är min glädjeperla, henne får ingen taga från mitt hjerta.

Anna slog sina armar kring mormors hals och kyste hennes skrynkliga kinder. Kaffekokarn puttrade på bordet, Misse sträckte makligt på sig och solen vinkade, som om hon ville säga: Stig upp du lilla sjuosofverska, daggens perlor glimma på gräs och strå, lundens foglar sjunga, det hvilat sommarljus och sommarfrid öfver ditt älskade hem, öfver hela din leende framtid.

På vågen.

La öfver fjärden

Lätt, min vackra julle,

Solen ler mot världen

I sin aftonglans.

Öfver dal och kulle

Gökens toner ljuda,

Insjöns stränder bjuda

Elfvorna till dans.

Löjan glädtigt spritter

I den blåa fjärden,

Finkens glada qvitter

Hörs från grönklädd al.

Och från andeverlden,

Ifrån djupets zoner,

Ljuda neckens toner

Öfver berg och dal.

Yra fjärlar smeka
Blyga ängsviolen,
Aftonvindar leka
Mellan asp och lönn.
Färgade af solen
Gylne moln i qvällen
Högt från himlapellen
Spegla sig i sjön.

Kort är sommarns fägring,
Kort är blommans knoppning,
På vår jord en hägring
Från en högre verld,
Der vår själs förhoppning,
Der vår längtan hvilar,
Dit vår ande ilar
Från sin pilgrimsfärd.

Den lilles helsning.

moder, hvi gråter
Du på min graf?
Gud kallade åter
Det lån, han gaf.

Jag flydde från smärta
Från sorg och natt.
Hvi gråter ditt hjerta
Så tungt sin skatt?

I sorg hörs du stamma
Din älsklings namn.
Jag sofver ju mamma
I Frälsarens famn.

På stjernan, som dansar
I etherns blå,
Der knyter jag kransar
Bland englar små.

Der sjunger din lilla
I himlens sal
Guds lof, i en stilla,
En skön choral.

Så torka ditt öga,
O moder kär!
Ty säll i det höga
Din älskling är.

Ack mamma, du famnar
Ditt barn igen,
När en gång du hamnar
I himmelen.

En stor drabbning.

I.

Fästningens uppbyggande.

ossarne i folkskolan förklarade flickorna krig. Krigsförklaringen uttalades af Nils Oskar, som blifvit utnämnd till general, under det major Frithiof och löjtnant August sysselsatte sig med att anskaffa krigshären ammunition för den stora, kanske långvariga striden. Krigsförklaringen väckte så stor uppståndelse i flickskolan, att den gamla salens väggar ännu aldrig varit vittne till ett dylikt larm. Lärarinnan, som fruktade, att det kunde gå med skollokalen såsom det fordom gick med Jerichos murar, påbjöd tystnad under ansträngande af hela sin myndighet.

„Fienden står i angrepp att redan i morgon anfalla oss“ berättade Lydia, den tongifvande bland flickskolans elever.

„En fästnings uppbyggande är af nöden“ menade lärarinnan eftersinnande, „hur stor styrka kunnen I påräkna?“

„Tjugufem soldater och åtta musikanter“ inföll Hilma, en liffig, brunögd flicka om tretton år.

„En timmes ledighet“ förklarade lärarinnan, „skriden till försvarsverkets uppresande!“

The illustration depicts a group of people in winter attire standing in a snowy landscape. The figures are rendered in a soft, faded style, typical of early 20th-century book illustrations. The scene is framed by a faint border.

Knapt voro orden uttalade, förrän öfverplaggen rycktes från klädhängaren och hela flickskaran rusade åstad, muntert tumlande i de hvita drifvorna. Det var lust och glädje att åse arbetets raska gång. Snöbollar formades, stora och runda som himlakroppar, och om en eller två individers kraft ej förmådde rulla himlakroppen framåt på dess bana genom drifvan, så skyndade villigt fem eller sex par små blåfrusna händer till hjälp.

Om August Ehrensvärd lade grunden till Finlands starkaste fästning, så var det utan tvifvel Lydia, anföraren, Hilda, underanföraren och Linda, fanjunkaren, som grundlade den starkaste fästning, en folkskola hittills kunnat uppvisa. Under tanklöst skämt och träget arbete gick tiden sin snabba gång. Ingen bland arbetarne tänkte på det sorgliga öde, som troligen i morgon skulle drabba mången tapper krigare inom den vackra fästningen.

Till och med musikanterna, de minsta af skolans elever, hjälpte till vid fästningens uppresande, och när ringklockans toner ljödo, kallande till lektionen, reste sig murarne stolta och hvita, liksom de velat säga: se hvad små frusna flickhänder förmå uträtta, när det gäller att kämpa för frihetens sak!

Flickorna kände sig icke litet stolta och sjelfbelättna öfver sitt verk. Men det går ofta på tok, när man med högmod och stolthet vill draga fram här i verlden. Fästningsmurarna sågo så högmodiga ut, att prostfars lilla hvita häst icke vågade löpa der förbi. Han stegrade sig, frustade och kastade sig slutligen in i den djupaste drifvan med den påföljd, att kusken bokstaffigen begravades i den mjuka snön. Den barske kuskens ömkliga nederlag afgjorde fästningens öde. Blixtens ljungeldar flammade ur hans ögon, när han ändtligen, hvit som en snögubbe, långsamt reste sig upp. Kusken Mattsson liknade utan tvifvel hjälten Akilles, tågande till anfall mot Trojas murar.

Flickorna, som just nu i skolan redogjorde för Davids strid mot Goliath, kunde ej hindra blickarna att genom fönsterrutan förstulet blicka på sina händers och tankars nyskapade verk. Snart röjdes i

deras ögon en okuffig bäfvan, och en viss nervös oro gaf sig tillkänna i hela deras beteende.

Lärarinnan låtsade ingenting märka. „Hvem vågade anfala denne jätte?“ fortfor hon lugnt att fråga.

Flickorna markerade mekaniskt medan deras ögon oemotståndligt sökte fönstret.

„Emma, hvem vågade anfala denne jätte?“

Emma reste sig dödsblek.

„Mattsson!“ stammade hon, medan tårar fuktade hennes blickar.

„Hvem säger du?“ utbrast lärarinnan, nu något häftigt. Du följer påtagligen inte lektionens gång. Om hvilken jätte talar jag?“

„Fästningen, fästningen!“ utropade Emma utom sig.

„En straffvärd ouppmärksamhet“, bannade lärarinnan.

Fanjunkaren reste sig, högtidligt förklarande:

„Mattsson har slagit omkull vår fästning.“

Soldaterna sänkte stumma sina blickar, och en dödstystnad uppstod i den stora skolsalen.

Lärarinnan såg ut genom fönstret, och se, vintersolen sken på den fallna fästningens spillror. För att än mer öka de flitiga arbetarnes förödmjukelse. hördes plötsligt ett larmande sorl. Det var goss-skolans elever, som firade sin lofstund. En bataljon af gossar rusade ut, och ett vildt hurra ljud från trettio munnar vid anblicken af den fallna fästningen. Fiendens jubel var obegränsadt, de sammanslöto sig jublande till en ring och dansade en häpnadsväckande polska omkring det förstörda fästningsverkets ruiner. Snön yrde högt omkring vadmalsbyxorna, och mössorna rullade långt öfver snöfältet.

„Vi äro förlorade“, suckade flickorna och en hviskning af sorg gick genom salen.

„Läsen historien med flit och eftertanke“, uppmanade lärarinnan, „derefter fån I helt säkert nytt mod och fördubblad ifver att åter uppresa edert fallna verk. Det är fegt att låta nedslå sig af motgångar, dessa böra tvertom egga oss till nya ansträngningar.“

„Kamrater, låtom oss bygga en annan fästning!“ utropade Hilda lifligt.

„Ja, en ny fästning, en ny fästning!“ jublade hela den nyss så modlösa flickskaran.

Trots fiendens jubel läste deras motståndare lugnt historien om David, och på lediga stunder bygde de den nya fästningen, i hvars midt en stor fana svajade. Snökulorna, som kramades till tusental, bragtes inom fästningens skyddande murar, och inom behörig tid var allt i ordning ställt för den stundande drabbningen.

II.

Drabbningen.

Ett oblidt öde vållade, att den bistra kölden under natten förvandlade de mjuka snökulorna till hårda iskulor, men denna motgång jagade ingalunda de modiga krigarne från krigsskådeplatsen. Tidigt på morgonen tågade smärre afdelningar af krigshären till skolan, bärande svajande fanor och pipande mungigor.

Ryktet om den stora drabbningen hade spridt sig vidt omkring i bygderna, och skolgården fyldes snart med en hop nyfikna åskådare. Skulle segern tillfalla gossarne eller flickorna? Gissningar uttalades högljudt, och till och med vad ingingos. Nyfikenheten stegrades med hvarje minut.

Flickorna hade försigtigt utrustat sig med små sköldar af trä, som åtminstone till en del kunde skydda deras rödbrusiga ansigten för kulregnet. Anföraren, iklädd sin granna uniform, var ståtlig att skåda; en hög fjäderbuske prydde hatten, och vapenrocken, kantad med guld, lyste i vintersolens strålar. Ett nästan högtidligt allvar hvilade öfver den eljes så lifliga flicktruppen, medan mod och stridslust lyste ur gossarnes ögon.

Flickorna samlade sig i den stora skolsalen, der befälhafvarens kraftigt uttalade ordres under tystnad emottogs. Snart blåste musikanterne en liffig marsch, och under åskådarnes hurrarop intågade truppen i fästningen och försvann bakom dess skyddande murar. Hilda uppklätrade spejande på en af fästningsmurarna för att undersöka krigsskådeplatsen, och snart hördes hon med gäll röst utropa:

„Fienden, fienden!“

Det var verkligen den fiendtliga truppen, som i ilmarsch rusade öfver snöfältet. Trummornas hvirflar hördes vida omkring, mungigorna spelade och åskådarnes nyfikenhet ökades med hvar sekund.

„Halt!“ ropade den fiendtliga generalen, och hans silfver-epoletter glimmade som stjernor, hans breda värjgehäng lyste som vintergatan en klar höstnatt. En minuts hvila förunnades krigarne, kort derpå hven det första kulregnet emot fästningens glänsande murar. Iskulorna glittrade i solstrålarnas sken, de flögo allt tätare, flitigt besvarade från fästningens skottgluckar och murar, dit de tappreste bland flickorna vågat uppklätra.

Med hvarje minut blef striden hetare och åskådarne drogo sig förskräckta tillbaka. Den tappra underanföraren var sårad, men fastän blödande lemnade han dock icke striden. Sårade krigare nedföllu från murarne, de fegaste gömde sig bakom tornet och hvarken befälhafvarnes hot eller böner förmådde locka dem till striden igen.

I det fiendtliga lägret striddes med förtviflad tapperhet. En kula träffade major Frithiof i pannan, men det oaktadt stod han upprätt; det såg ut, som om en osynlig makt kämpat med honom, som hade den tappra majoren varit odödlig. Der striden var hetast, såg man honom högre och stolt kämpa med vildt raseri. Otaliga kulor riktades emot den stora fanan, som ännu så trotsigt svajade från spetsen af fästningens torn. Så länge fanan stod upprätt, svigtade ej heller modet hos de belägrade, och mångt hurrarop höjdes när kulorna hveno förbi utan att skada den kära fanan. Men ödet ville, att de belägrades stolthet skulle brytas. Major Frithiof sigtade, han var en god skytt, som

sällan förfelade sitt mål, kulan hvirflade om med svindlande fart, blänkte så hvit och träffade toppen af den stång vid hvilken fanan var fästad.

„Kratsch“ ljöd det så olycksbådande och fanan tumlade ned på yttre sidan om fästningsmuren. Ett högljudt jubel hördes från fiendens läger, medan en halfqväfd klagan banade sig väg från de anfallnes sida. Nu hissades den hvita flaggen, och de anfallnas anförare begärde tio minuters krigsstillestånd. Af denna korta hvilostund begagnade sig fanjunkaren, som anført de yngsta af krigarne. Han trädde fram till fästningens torn, der de feqa små darrande gömt sig.

„Soldater, började han, I ären feqa stackare, ovärdiga att bära en krigares uniform. Fega som harar gömman I eder, när äran fordrar att med lejons mod kämpa för frihet och fästningens bibehållande. Ett fåtals hjeltomod kan ej rädda oss, när flertalet af manskapet handlar som pultroner, höljande vårt namn med vanära.“

„Bättre eder, så varder allt förlåtet!“ utropade Lydia, anföraren. De tappre talade förgäfves. De små krigarne qvarsutto gråtande bakom tornet. En tår af grämlse fuktade fanjunkarens ögon, föraktfullt vände han sin feqa trupp ryggen, han insåg att de voro värda blott hån och smälek, att de hvilken stund som helst trolöst kunde förråda sin sak.

Vapenhvilan var tilländalupen. Hilda, som spionerat, inberättade att man stod i begrepp att storma fästningen. Knappt hann befälhavaren tala några ord af uppmuntran och hopp, förrän fienden i förenad skara rusade framåt. Man glömde i denna stund lek för allvar, glömde att man endast *lekte* soldater och öfverbefäl. Det gälde nu att strida för sin skolas heder. Viga, som kattor, klättrade gossarne uppför fästningsmurarne, men med förtviflans mod stöttes de tillbaka. De minsta af flickorna rusade skrikande ut ur fästningen, i afsigt att fly till den närbelägna skogen, men under den vilda flykten uppfångades de af fienden och fördes spjernande till det fiendtliga fängelset, vedlidret, der de af obevkliga fångknektar bevakades.

Fästningsmurarna begynte småningom svigta, och stycke efter stycke nedramlade på den uppsparkade drifvan. Krigsfångar togos å hvar-

dera sidan, men på ett oroväckande sätt lutade segern till fiendens sida. De äldsta bland flickorna stredo med lika stort mod som raseri och anförarna rusade blindt faran till möte, då gossarnes anförare deremot förstodo att hålla sig undan. Snart slungades hånande ord från de anfallnas sida:

„Den stackars generalen fruktar för att få en skråma på sitt fina skinn.“

„General pultron, kom närmare, om du vågar!“

„Skicka soldaterna i elden och håll dig sjelf bakom deras ryggar, herr Mes!“

Det vildaste anfall hämnade dessa hånande ord. Det lyckades major Frithiof att tillfångataga flickornas anförare. Hilda, underanföraren, öfvertog modigt befälet och ordnade hastigt den kvarblifna styrkan. En afdelning af fienden lyckades intränga i fästningen, en annan del sönderhög murarne med spadar och stöfvelklackar och striden öfvergick till handgriplig brottning. Man kämpade bröst mot bröst.

Åter tillfångatogs flickornas anförare och fanjunkaren öfvertog ärofullt befälet. Med förtviflans skri sökte han sammankalla soldaterna, som stodo gripna af en okuffig, förskräckelse. Fanjunkaren stampade, befalde, gret och besvor förgäfves sitt manskap att strida. Största delen af manskapet flydde, några nedlade vapen och några bådo om nåd.

Stolt som ett lejon stod fanjunkaren ensam kvar. Ingen af den fiendtliga skaran vågade nalkas honom. Han svängde den lilla brokiga fanan högt öfver sitt hufvud och i hela hans gestalt lästes tydligt ett fast beslut, att segra eller dö. För en dylik tapperhet veko fienden tillbaka, beundran talade ur allas ögon.

„Hvem vågar nalkas!“ utropade den djerfva krigaren med hög-buret hufvud. Ingen bland fienden rörde sig för att angripa honom.

„Tio mot en och dock frukten I!“ hånade fanjunkaren.

Major Frithiof trädde ändtligen fram. „Gif dig!“ uppmanade han.

„Aldrig“, lydde det korta, djerfva svaret.

I samma stund angreps hon af fienden, tio mot en, och fanan rycktes våldsamt ur hennes hand. Hon föll, en annan Leonidas, för frihet och ära.

Så slutade den vidtberömda skolstriden, utkämpad under vårterminen 1875. Ännu förvaras de i striden tagna fanorna på den rymliga skolvinden, der läsaren, när helst det behagar honom, kostnadsfritt kan bese och beundra dem.

De små.

Vårvind sjöng i skog,
Vårton finken slog.
Surrande i morgonväkten
Ur sin dvala spratt insekten.
Öfver sten och stock,
Mellan snår och block,
Stridande för frihetsfanan,
Liten vårbäck røjde banan.
Vid den bäckens rand
Sutto, hand i hand,
Som två englar på en stjärna,
Lockig Sven och liten Werna,
Tvådde rosenhyn
Invid bäckens bryn
Och försökte fånga necken
I den skumbekrönta bäcken.
Månget löje logs,
Många kyssar togs
Ifrån purpurfagra munnar,
Röd af iver Sven förkunnar:

„Werna är mig kär,
Ewigt min du är!
Dig jag skänker slott och salar,
Purpurklädning, silfver sjalar,
Undersköna djur
I en marmorbur,
Vagnar, smidda af topaser,
Liljor i smaragdevaser,
Tusen hvita lam,
Fiskar i en dam,
Dockor, grannare än solar,
I orangegula kjolar.“
Liten Werna nöjd
Log i barnslig fröjd
När hans gifmildhet hon rönte,
Med en kyss hans löften lönte.
Hell dig barndomsvär!
I din glans man står
Rik på skatter som en konung.
Suger yr och glad
Ifrån blommans blad
Såsom fjäril idel honung.

Albins trollgumma.

Albin var en liten pilt med röda kinder och sjelbelåtet utseende. Han stod i förbund med en trollgumma, en riktigt hemsk sådan, fastän det föll sig så besynnerligt, att Albin aldrig var rädd för henne. Vanligen framträdde hon helt blid och vänlig, men hon kunde också skratta så hemskt och vildt, att man gerna sprang ur vägen för henne. Sådan var den trollgumma, med hvilken Albin och mången annan ingått ett trofast förbund.

Det var jul, och bland de många saker, som Albin fått, var äfven en ståtlig trähäst, mörkbrun och glänsande. Till en början försmådde Albin att rida sin nya häst, därför

att det icke var en lefvande häst; han hade mången gång tillsammans med stalldrängen suttit på den lefvande Bruntes rygg. Han var sex år, en mycket respektabel ålder; kunde det numera skänka honom nöje att rida på en trähäst? Men hans lilla trollgumma stod på lur och vinkade, hon var så blid och vänlig, att hon nästan föreföll vacker och bedårande.

„Får jag trola?“ frågade hon leende.

„Ja du, trola min trähäst till en lefvande häst, dess tjocka träben vilja ej löpa.“

En gnäggning afbröt samtalet, och Albin såg sig häpen om, men då hästen för andra gången gnäggade, klappade han i händerna af förtjusning. Hans djerfva önskan hade blifvit uppfylld, och vig som en ekorre hoppade Albin upp på trähästens rygg. I susande galopp bar det af kring den stora matsalen.

„Akten er! ropade den lille ryttaren till undrande föräldrar och skrattande syskon. Det är svårt att styra min eldiga springare.“

Albin blef röd af ansträngning, hans hår fladdrade vildt och högt, aldrig har åskådarna på en cirkus varit i större fara att falla offer för hästarnes hofvar, än föräldrar och syskon nu voro det vid den sex-åriges förfärliga ridt kring det dukade qvällsvarsbordet.

„Hören I, hur eldigt han frustar? Sen I hur skönt han glänser?“ stönade Albin under farten. „Ingen kejsare i verlden har en häst så dyrbar som jag. För 10,000 mark ville jag ej sälja denna fullblods fåle.“

„En brummålad trähäst, som löper fram på trissor“, dristade hans äldre syster invända, „en sådan är ingenting att skryta öfver, men du är den mest inbilske lilla narr i verlden.“

„Äro dina ögon blinda, syster“, utropade den förnärmade ryttaren, „ser du inte, att min häst är en lefvande häst med gnistrande ögon och frustande näsborrar? Mamma, är inte min häst lefvande?“

„Jo, Albins häst är lefvande“, förklarade mamma och log.

„Hopp, hopp!“ ljöd det, Albin gaf sin häst lösa tyglar, och den bäste konstberidare hade knapt kunnat rida snabbare.

„Stanna, stanna!“ ropade ryttarens lugnare syster. „Du rider bordet omkull med din usla träkrake, stanna!“

Albin var för högsint att svara på dylika försmädelser, han visste nog, att hans häst hade lif, detta hade äfven hans mamma medgifvit. Hvarken hån eller begabbelse kunde numera rubba hans tro. Ingen kunde göra det. Att säga ingen är dock orätt, det fans *någon*, som på ett sorgligt sätt rubbade denna hans tro. En tilldragelse inträffade, oerhörd och oförgätlig för stackars Albin.

Hästen lydde numera ej någon tygel, allt vildare lopp han omkring med den hänryckte ryttaren på sin rygg. — Kratsch, ratsch! Kratsch, ratsch! ljöd det plötsligt och det öde, hans syster förutspått, inträffade. Qvällsvardsbordet låg omkullstjelpt, servisen krossad och theet rann öfver tiljorna i slingrande lopp, såsom Asiens stora floder, letande sig väg mellan spillrorna af styckade karotter och genomblötta bröds kifvor.

Nästan bedöfvad af ångest förnam Albin att *någon* ryckte honom ned ifrån hästryggen, att *någon* höll honom hårdt i kragen, och han erfor en dunkel förnimmelse af, att hans fars stränga blick i denna betydelsefulla stund var riktad på honom. *Någon* stälde honom äfven i knuten med sträng tillsägelse att qvardröja der en hel timme. Under den 60 minuters långa arresten i knuten, återvagnade Albin småningom till sans och eftertanke. Han kom till full insigt af sin brottsliga gerning. Der låg hans nya häst omkullstjelpt, åter förvandlad till endast en brunmålad trähäst.

Den elaka trollgumman hade spelat stackars Albin ett fult spratt. Han nästan hatade henne, der han stod med kinderna öfversköljda af heta tårar. Han ville vända henne ryggen och lofvade att aldrig mer anlita sin trollgummas leda konster. Men som löften tyvärr ofta brytas, så våga vi icke heller hoppas, att den lilla pysen höll, det löfte, han nu gjorde sig sjelf med af snyftningar bruten röst.

Albin växte upp till en lång och smärt gosse, han fylde 12 år. Det sjelfbelättna i hela hans utseende framträdde nu i bjertare och

högre grad än förr, och det var icke heller att undra öfver, ty Albin satt på tredje klassen i skolan och fick ofta beröm af sina lärare.

En qväll, när Albin såsom vanligt vid lampans sken med näsan öfver boken pluggade morgondagens lexor, hördes plötsligt en röst:

„God afton!“ Ingen hade öppnat dörren, inga menckliga steg gingo öfver golfvet, dock hördes rösten tydlig och klar.

„Välkommen!“ helsade Albin, slående boken igen. Han kände mer än väl sin lilla trollgummas förföriska röst, han log till och med, när han hälsade henne.

„Får jag trolle?“ frågade gumman såsom förr.

„Ja, trolle du! Trolle att jag kan mina lexor utan att läsa öfver dem.“ Albin lutade beqvämt armbågarne emot bordet.

„Ganska litet fordrar du“, skrattade trollgumman, „och din önskan skall nu, såsom förr, ögonblickligen uppfyllas.“

Från den stunden upphörde Albin att läsa de tråkiga lexorna. Det blef en glädjetid för honom; de timmar han förr användt till läsning, använde han nu till nöjen. Han löpte skridsko bättre än någon annan gosse i skolan, han sjöng muntra visor och dansade pas de deux med den nättaste tioåriga flicka, som fanns i staden.

Att kamraterna icke längre berömde honom, kom sig af afund, och att lärarne numera ej hyllade honom, härrörde endast deraf, att kamraterna framburit sqvaller eller hopsmidet lögner om Albin. Så tänkte han åtminstone sjelf och ansåg sig vara missförstådd och djupt förorättad. Men hvad rörde det i det hela honom, han log högsinnadt deråt.

Vid terminens slut kom Albin hem med dåligt betyg, och det var ej utan att han erfor en viss fruktan inför pappas stränga blick. Han förklarade dock, att han lidit den största orättvisa, att han fallit i onåd hos sina lärare och att det var ganska lätt för honom att genom sitt goda hufvud nästa termin skaffa sig det bästa betyg i hela skolan.

„Låt se, att det blir så“, svarade hans pappa hotfullt, och Albin kände sig mera flat, än han ens för sig sjelf ville medgifva.

Men trollgumman trädde åter fram. „Förlita dig på mig!“ tröstade hon.

Albin blef glad igen, glömde förtreten, sjöng och dansade af hjertans lust. Flickorna tyckte att Albin var den trefligaste gosse de sett, alltid full af upptåg och lyckade tillställningar, och med detta deras omdöme kände sig Albin mycket tillfreds.

Dammet frodades på Albins böcker, de voro just lämpliga damgömmor, skrattade han, kanske skulle han, när han blef en gammal ungtkarl, afsopa dammet från de gamla luntorna och sjelf blifva en torr bokmal. Åt detta lyckade skämt skrattade flickorna högljudt.

Men vid vårterminens slut fick äfven Albins goda lynne ett hastigt slut. Om höstterminens betyg varit dåligt, så var vårterminens ännu sämre, och pappas stränga varning stod nu tydligt för förbrytarens minne. Hans harm mot den bedrägliga trollgumman var obegränsad, och stora fårar droppade ned på det dåliga betyget. Hans trollgumma hade lofvat så godt, men tyvärr hållit så litet; ack huru han tyckte sig hata henne! Han stampade i golfvet af harm och gränelse. I samma ögonblick stod pappa framför honom. Pappa sade ej ett ord, men Albin var dock rädd, ty så stränga hade han ännu aldrig sett de fruktade blickarna.

Samma dag afreste Albin till landsbygden, åtföljd af en sträng informator, som tvingade honom att icke blott torka dammet af böckerna, utan ock att flitigt läsa deri. Så gick det, därför att Albin så blindt förlitat sig på den leda trollpackan.

Albin var 20 år. Han bar hatten litet på sned, köpte 5 marks handskar och promenadkäpp med silfverknapp. Han innehade en ovanlig förmåga att bära sin pincenez väl; den klädde honom så obeskrifligt, der den satt på hans vackra näsa.

Elna Kackelhjelm var den nättaste flicka i staden, just den samma, med hvilken han i barndomen dansat pas de deux. Albin tyckte så mycket om Elna, att han köpte sig sju halsdukar i veckan för hennes skull och gick tre gånger om dagen förbi hennes fönster. Men Elna läste i en bok eller broderade vid fönstret, utan att kasta en blick ut på gatan. En gång, då Elna ej sett på honom, gick Albin hem vid dåligt lynne och kastade sig förargad på soffan. Då rörde någon sakta vid hans axel, och en välbekant röst utbrast:

„Får jag trollo?“

Albin sprang upp.

„Denna gång“, försäkrade gumman, „sviker jag ej. Jag tycker mycket, mycket om dig, du har blifvit en ståtlig och fin yngling.

Albin kunde ej låta bli att le vid gummans smicker.

„Så trollo då“, bad han, „trollo Elnas hog till mig!“

Gumman lofvade uppfylla hans önskan, och Albin trodde henne åter. Hon var, när allt gick omkring, en ädel qvinna, som han stundom orättvist misstrott.

Han klädde sig i splitterny halsduk, gick till hårfrisören för att låta bränna sitt hår, köpte en stor blombukett och begaf sig till Elnas hem. Såsom genom ett trollslag var den unga flickan förvandlad, trollgumman hade tydligen omvändt hennes hjerta. Elna log så vänligt, räckte Albin sin hand och beundrade blombuketten. Hans tacksamhet emot trollgumman kände ingen gräns, hans seger var påtaglig, Elna tyckte nu mycket om honom. Deröfver kunde ingen heller förundra sig, ty han var onekligen den mest tilldragande bland unge män.

„Jag är så lycklig!“ utbrast Elna med strålände ögon.

Albin tog hennes hand och såg på henne. „Jag vågar knapt tro på min lycka“, fortfor Elna.

„Och jag är fullt öfvertygad om min!“ utropade Albin med tillförsigt.

„Hör“, hviskade Elna hemlighetsfullt, „i går blef jag trolofvad!“

Albin stod stum, hvad kunde han väl också säga? Han tog afsked och gick. Hemkommen spatserade han af och an öfver golfvet, utan att märka timmarnes framfart, utan att gifva akt på nattens inbrott.

„Bedrägliga trollqvinna, jag framkallar dig!“ utbrast han i vredesmod. I samma stund stod hexan hänskrattande framför honom.

„Hädanefter vill jag ej veta af dig“, förklarade Albin allvarligt.

„Jag har spelat dig tillräckligt många spratt“, svarade gumman med ett fränstötande löje, „och jag viker nu gerna ifrån dig för att söka ett nytt offer.“

„Säg mig först ditt namn, trollpacka!“ befalte Albin.

„Du känner mig således ej“, sade gumman, „jag är dock mycket anlitad, och man tror blindt på mig och min underbara förmåga. Jag är madam Inbillning och spelar ofta egenkära herrar dylika små spratt.“

Hon skrattade sitt fulaste hänskratt, neg djupt och försvann. Albin kallade henne aldrig tillbaka, han hade lidit mer än nog genom madam Inbillnings illfundigheter.

Ekorren vid fönstret.

Lilla ekorre du
I syrenen,
Hvad beundrar du nu
Der på grenen?
Genom fönstret du nyfiket blickar,
Lystna ögon i rummet du skickar.
Nyss du klängde åstad,
Nu beundrar du — hvad?
Kanske tant, som i gungstolen sticker.

Lilla skogsakrobat
Jag förstår dig,
Du vill stjäla min mat.
Du förgår dig.
Sök en grankott och skala den kotten,
Mustig kärna du finner på botten,
Det är mat just åt dig,
Men förunna åt mig
Det man lagt på vårt bord i karotten.

Aldrig förr så en face
Har jag sett dig,
Genom rutornas glas
Så belett dig.

Lustig är du till sätt och till seder,
När din svans öfver pelsen du breder.
Ingen pels mig, gudnås,
Af naturen består,
Jag får sjelf fabricera mig kläder.

Nå, hvad tänker du på
Älskansvärde?
Hvarför ilar du så
Dina färde?
Blef du stött öfver skämtet kanhända,
Efter svansen du ville mig vända?
Om så är, så farväl
Lilla ekorresjäl,
Kom igen, ty nu äro vi kända!

Pappersdockornas lekar.

Ellen och Signe lekte gerna med pappersdockor. De klipte sig en hel samling af dockor, stora och små, fruar, herrar, barn och pigor. De klipte riktiga bord, soffor, stolar och gungstolar, ja de sötaste små vaggor och till och med ett piano. Pappersdockornas hem var utmärkt väl försedt med serviser och hushållsgerådssaker. Salar och kamrar uppritades med krita på ett stort

svart bord. Ellens pappersdockor bodde på högra bordskifvan och Signes på den venstra.

De två papperdocksfamiljerna lefva i ganska lyckliga förhållanden, de voro rikt folk, som kunde lefva på dyrbara klädningar af guld och silfverpapper. Anna, Ellens och Signes äldsta syster, var klädningstillskärare, och hon lyckades öfvermåttan bra, klädningarna sutto förtjusande väl. De två familjerna lefde på mycket förtrolig fot med hvarandra och det firades ofta bröllop, barnsöl eller andra lysande fester. Ellens dockfamilj bar det gamla adliga namnet Pappersdrake och Signes hette Lekenhjem.

De unga Pappersdrakarne och Lekenhemmarne roade sig jemt och ständigt. De bestodo sig ett stort stall med granna hästar och åkte ofta ut i vagn, men ännu oftare bildade de lysande slädpartier. Unge herrarne Pappersdrake åkte med fröknarna Lekenhjem och unge herrarne Lekenhjem åkte med fröknarna Pappersdrake. De åkte stundom kälke på den stora, blankt polerade thebrickan och fastän det var ett vådligt nöje, så var det utomordentligt roligt.

Det var nu jul och den ena festligheten följde efter den andra inom pappersdocksfamiljerna. En dag föll det syster Anna in, att dockorna tänkte alltför litet på det allvarliga i lifvet; hon klipte derfore en liten tiggarflicka, som bar en korg på armen. Den stackars lilla flickan kom till den Lekenhemmska familjen och bad om bröd. Hon var en söt liten flicka, och små fröknarna Lekenhjem intogos så af henne, att de bådo sin mamma göra något för den fattiga Lisa.

Det uppstod en stor rådplägning; hvad kunde man göra för stackars Lisa? Pappersdrakarne, som voro med vid rådplägningen, föreslogo att tillställa ett lotteri för att kunna bekosta den lilla flickans skolgång, men Lekenhemmarne trodde det vara mera inbringande att bygga upp teater. Man diskuterade och disputerade, och slutligen beslöt man att afgöra frågan genom lottdragning. Ödet afklipte frågan med ett enda drag, det skulle bli teater.

Nu fingo pappersdockorna mycket att bestyra. Det fanns ej ens teaterhus, det måste i hast uppbyggas och inredas. Stolar och bänkar

kliptes, byggmästare och till och med en hel teaterpublik kliptes. Snart var allt både klipt och skuret. Fru Lekenhjelm's kammarjungfru sålde biljetter och inom en timme voro alla platser utsålda. Alla unga Papperdrakar och Lekenhjelm spelade med i de två teaterstycken, som skulle uppföras. De hade aldrig förr uppträdt på scenen och kände en viss rysning vid anblicken af den talrika publiken, som satt väntande i högtidsdrägt i den nya, lysande salongen. Ellin skulle sufflera Papperdrakarne, Signe Lekenhjelmarne och Anna satt i fondlogen och väntade. Nu ringde teaterklockan, ridån gick upp och det första stycket hette:

Farfars gosse.

De uppträdande:

Farfar.

Gerhard.

Skogsdrottningen.

Fyra skogsnymfer.

~~~~~
GERHARD *ensam i en trädgård. Han sjunger:*

Lärd skall jag bli, förständig och vis,
Läsa om London, Wien och Paris,
Räkna mitt tal korrekt och precis,
Farfar har så befalt.

Sjelf vill jag kasta boken i vrån,
Önska Modeen och Erslev i mån,
Dränka historiens hjeltar i Rhone,
Trots gamla farfars bud.

Fri vill jag vara, lycklig och glad
Endast studera löfträdens blad,

Men uti boken icke en rad.

Farfar till bitter harm.

Dansa jag vill med hatten i hand,

Sjunga mig fri från lexornas band,

Ro i min lilla julle vid strand,

Prata med farfar tok.

(Gerhard dansar och farfar, som bakom ett träd åhört sången, träder nu fram).

FARFAR.

Jaså, boken är kastad i buskarna och unga herrn håller bal i skogen. Humlor och flugor göra musik och herrn dansar solo för de gamla granarna?

GERHARD.

Jag dansar för skogsnyfverna farfar.

FARFAR.

Hvad är skogsnymf? Ett tänkt begrepp, alltså ett abstrakt substantiv.

GERHARD.

Nej, skogsnyfverna äro skogens små innevånare, synliga endast för dem, som ha liffig inbillning.

FARFAR.

Men jag säger dig, att skogsnymf är ett abstrakt substantiv. Tag boken gosse, sätt dig der under trädet och läs!

GERHARD.

Inte nu, snälla farfar. Jag vet åtminstone, att du är ett konkret substantiv, ty fastän du är liten, så är du dock så obeskrifligt rund och tjock.

FARFAR.

Tag dig till vara för näsvisheter, pojke! Tag historien och läs!
(*Farfar sätter sig*) Hvilken är historiens märkvärdigaste personlighet?

GERHARD.

Det vet jag inte; men du, farfar, är denna tids märkvärdigaste personlighet. Du är lika snäll som liten, lika god som tjock.

FARFAR (*låtsande vara ond*)

Tyst, pojke, du ser, att jag har käpp.

GERHARD.

Farfar, om du gäfvde mig af käppen lika många slag, som fjerdedelen af 20 går i det tal, hvars tredjedel är 25. Huru många slag skulle jag då få?

FARFAR.

Jag skall gifva dig lika många slag, som ett går i hundra.
(*Gerhard springer undan farfar, som i vredesmod låtsar jaga honom.*)

GERHARD (*sjunger under jagten*)

Jag tror att farfar är riktigt ond
Och tror att jag är en vagabond,
För det jag hatar min grammatik
Och vill som nu hafva gymnastik.
Tralla, lalla!

FARFAR (*snusar*).

Jag vill till först ta en liten pris
Och sedan tukta dig för malice.

GERHARD.

Du är helt säkert ett lärdomsljus.
För det du nyttjar så mycket snus.
Fralla, lalla!

FARFAR.

Nu skall det vankas en bastonad,
Så att du ej på ett år blir glad.

GERHARD.

Tag fast en ekorre i dess lopp
Och fånga haren med långa hopp.
Fralla, lalla!

FARFAR (*stannar pustande*)

Frackskörten fladdra som kråkans stjert,
Jag måste pusta och stanna tvärt,
Ty svetten lackar från näsans tipp,
Den tröttar ut mig, en dylik tripp.
Fralla, lalla!

(Efter en stund rycker Gerhard farfar i skägget och jagten begynner ånyo. Farfar, som ej märker att Gerhard klänger upp i ett träd, fortsätter jagten allena).

GERHARD (*sjunger från trädet*).

O farfar, hejda ditt vilda lopp!
Du ser ej sparfven i trädets topp.

(Farfar ser förvånad upp till trädet och varseblir slutligen Gerhard).

FARFAR.

Jag går ifrån dig, du vilda gast.
Men jag förlåter dig ej i hast.

Fralla, lalla!

(Farfar går, och skogsdrottningen kommer, förklädd till en gammal gumma).

SKOGSDROTTNINGEN.

Jag är så gammal, så gammal! Krafterna svika och det finns ingen, som af barmhertighet vill leda en gammal gumma.

GERHARD (*från trädet*).

Hvila här du gamla, och berätta mig, hvarföre du lemnat din stuga?

GUMMAN.

Jag eger ingen stuga, skogens stora sal är min boning. Hå, hå! Jag är så trött, så trött.

GERHARD (*hoppas ned från trädet*).

Kom, jag vill leda dig till min farfars boning! Farfar är god emot fattiga, god emot alla och englagod mot mig, om han också stundom synes kärf och tvär. Han fordrar att jag skall studera och bli såsom han sjelf, en lärd man, men se det vill jag inte. Jag tycker mer om lifvet i skogen, än vid boken.

GUMMAN.

Hvad söker du i skogen, gosse?

GERHARD.

Jag söker skogsdrottningen. I hennes tjenst vill jag ingå och hennes långa frasande släp vill jag uppbära, men för öfrigt vill jag blott sjunga och drömma.

GUMMAN.

Om jag nu förde dig till skogsdrottningens lysande hof, gosse, hvad gåfve du mig till ersättning?

GERHARD.

Ett helt lifs tacksamhet.

(Gumman afkastar sin slitna mantel och framstår i rik drottningsskrud).

DROTTNINGEN.

Gosse, dina drömmar besannades alltför snart, skogens unga drottning står framför dig. Följ mig till mitt hof i den grönklädda skogs-salen! Jag vill låta skogsnyferna sjunga för dig. Aldrig skall, i mitt glada rike, tankens tunga arbete dämna din glädje. Lifvets fröjd, endast dess fröjd får du njuta.

GERHARD *(glad)*.

Haf tack, haf tack! Underbart härligt skall mitt lif förflyta, lexans bekymmer väcker mig icke tidigt om morgonen eller beröfvar mig sömnen om qvällen.

DROTTNINGEN.

Näktergalens sång söfver dig om qvällen och solens kyss väcker dig ur drömmen om morgonen. Vill du följa mig just nu till skogs-drottningens sköna verld?

GERHARD *(fröjdfullt)*.

Glad som fogeln följer jag dig. Låt oss ila!

(Teatern förvandlas till skogsdrottningens rike. Skogsdrottningen, skogsnyferna och Gerhard uppträda. Ett år anses hafva förflutit).

DROTTNINGEN.

Gosse, endast ett år har du tjenat i skogsdrottningens rike, och redan höja längtans tunga suckar ditt bröst. Hvad vill du?

GERHARD.

O drottning, ytligheten i ditt hof trycker mig. Detta solhvarf har förefallit mig långt som en evighet.

DROTTNINGEN.

Inga lexor höllo dig vaken om qvällen, inga räknetal brydde din tanke. Hvad du önskat, har jag gifvit dig, sysslolöshet, frihet; hvad vill du mera?

GERHARD.

Hvad jag vill, o drottning? Jag gåfve år af mitt lif, om jag finge min farfar igen.

DROTTNINGEN.

Skogsdrottningens små tärnor, skogens luftiga nymfer, träden fram! Sjung en sång för skogens gosse, förjagen hans längtan och sorg.

SKOGSNYMFERNA SJUNGA:

Hvarför leds du i vår drottningens salar,

I vårt strålände furuhof,

Der du sjungs till sömn af näktergalar

Och der hæggen är din alkov?

Der små nymfers skara sjunga gladt för dig

Och der rosor dofta på din vandringsstig,

I de susande skogsgemak

Med nattens stjernor i sitt blåa tak.

GERHARD.

J sjungen förgäfves, tonerna vagga ej qualfulla hjertat till ro. Ett overksamamt lif är ett stingande törne, sysslolösheten ett tärande gift. Ack, om jag vore hos farfar med den förr så hatade boken i min hand!

FÖRSTA NYMFEN.

Drottning, mitt hjerta röres till medlidande, lös den stackars gossen från förtrollningen och återgif honom hans älskade farfar!

DROTTNINGEN.

Han har lofvat tjena mig ett helt lif, känn din pligt, gosse; ett löfte får aldrig brytas.

ANDRA NYMFEN.

Han har ångrat sin lättja. Drottning, låt honom gå!

DROTTNINGEN.

Han hatar kunskap, hans straff må därför blifva det, att ständigt lefva i okunnighet.

GERHARD.

O drottning, om du anade, huru bittert jag ångrat min olydnad, så tillåte du mig återvända för att godtgöra det jag felat, för att bedja min älskade farfar om förlåtelse.

DROTTNINGEN.

Det är ej tillåtet att längta från skogsdrottningens härliga rike.

SKOGSNYMFERNA SJUNGA:

Hör du, vinden sakta leker
Bland jasminers gröna blad!
Se, hur gula fjäriln smeker
Lundens väna blomsterrad!
Hell vår höga monarkinna!
Lifvet vid ditt hof är godt.
Afundsvärdt att sig befinna,
Drottning, i ditt kungaslott.

GERHARD.

Jag vill fly långt bort. Farfar, jag vill fly i dina armar!

TREDJE NYMFEN.

Drottning, lös jordens gosse från den förtrollning, hvori du insnärjt honom!

FJERDE NYMFEN.

Skogens herskarinna, vi bedja dig!

DROTTNINGEN.

Näväl gosse, bevekt af skogsnyfernas böner vill jag tillåta dig att återtaga ditt förra lif. Jag löser dig från förtrollningens band, om du vill gifva mig det löftet, att lydnad, pligt och arbetsamhet hädanefter bli din lefnads mål.

GERHARD.

Drottning, jag ger dig löftet gladt. Flit och ihärdighet vill jag älska, nöjd vill jag bära min lefnadslott, aldrig eftersträfva högre mål än det, som af en nådig himmel blifvit mig beskärtd.

DROTTNINGEN.

Den stund du ser ett sken kringhvärfva dig, är du löst från förtrollningen. Då vilja vi fly.

(Bengalisk eld upplyser scenen. Drottningen och alla skogsnyfmer fly.)

GERHARD *(ensam)*.

O glädje, glädje! Farfar, om jag nu såge dig här, jag skulle hölja dina kinder med tusen kyssar. *(Efter en stunds tystnad)*. Men hvem nalkas? En ensam vandrare. Jag är rädd, jag vill stiga upp i trädet här. Den gamla gestalten synes mig så underbart bekant, jag har sett honom mången gång. O minnen vaknen, vaknen ljufva, härliga minnen! *(Han stiger upp i trädet)*.

(Farfar kommer långsamt vandrande med tunga steg och nedsänkt hufvud).

FARFAR.

Förgäfves söker jag i veckor, månader och år, men min Gerhard återser jag aldrig, min käre älskade gosse finner jag ej. (*Torkar tårarna*). Han flydde trolös från grammatik och historie, han kvarlemnade hjertlös en sorgbunden, älskande och längtande farfar.

GERHARD (*hoppas ned från trädet*).

Han flydde, men kom igen, han var olydig, men full af ånger lofvar han förbättring. Dyre farfar, din Gerhards lätja förbytes hädanefter i flit och ihärdighet. (*Kyssar farfar*).

FARFAR (*med förtjusning*).

Min Gerhard! Jag gråter af glädje. Gosse, gosse hvarföre beredde du din farfar denna djupa sorg? Se huru mitt hufvud gränat af ångslan och oro.

GERHARD (*kyssande farfar*).

Förlåt farfar, förlåt! Aldrig mera skall, för min skull, ett grått hår smyga sig i dina lockar.

FARFAR (*omfammar Gerhard och sjunger*).

När min gosse kom tillbaka,
Är hans farfar riktigt nöjd.
Trodde ej, jag skulle smaka
På vår jord en dylik fröjd.

GERHARD.

Skogens drottning kom och tog mig,
Grep mig med sin trolldomsstaf,
Men en bitter ånger slog mig,
När jag farfar öfvergaf.

FARFAR.

Glädjen är mig öfvermäktig,
Du är farfar dubbelt kär!

GERHARD.

Ingen farfar är så pråktig,
Som min egen farfar är.
(*Förhänget faller*).

Anna, som anförde pappersdockpubliken, hade hopbundit fina pappersremсор till knippor, som förestälde blombuketter. En del af dockpubliken applåderade och öfverhöljde de spelande med buketter, men andra menade, att stycket hvarken var godt eller väl utfördt.

„Det var lyckligt, att jag icke tillät min dotter besöka teatern i qväll, yttrade en pappersfru, stycket var dåligt och högst omoraliskt. Gamla farfar var en beklagansvärd stackare, som icke bättre kunde styra sin sonson, och sonsonen var en alltigenom dålig personlighet, som hvarken vördade ålderdomen eller aktade höfviska seder“.

„Men gossen ångrade och bättrade sig, inföll en godmodig pappersherre, och när slutet är godt så är allting godt, heter det ju“.

Stycket var mindre dåligt än gammalmodigt, förklarade en papperssprätt, det ligger icke i vår tidsande att skrifva om andeväsanden sådane som skogsdrottningar och skogsnympfer. Det hade varit naturtrognare om gossen fått en ordentlig bastonad och genom den blifvit flitig.

„Fy, jag hatar det råa och grofva“, sade en sipp pappersfröken ogillande.

Papperdrakarne och Lekenhjelmarne hörde ingenting af klandret eller berömmet, de förde pappersbuketterna till pappernäsorna och voro lyckliga. Något trötta kände de sig af oro och ansträngning, men de erforo en viss tillfredsställelse öfver att de uppfyllt sin pligt så godt de kunnat. De kunde icke finna stycket omoraliskt. De menade, att de moderna teaterstyckena kunde vara till och med sämre. Men nu ringde åter teaterklockan och förhänget gick upp till det andra stycket.

Den sökta skatten.

De uppträdande:

Ira.

Pelle, vallgosse.

Gossar och flickor.

(*En park*). GOSSAR OCH FLICKOR SJUNGA:

På Törnebacka ett kloster fanns

I tider längesen svunna,

Derinne gick med sin rosenkrans

Så mången däjelig nunna,

Som trött vid verlden sin tillflykt tog

Till klostrets hägn och derinne dog.

Så klostrets sägner förkunna.

Men äfven sägs det, att hvarje natt

Kring Törnebackas ruiner

Gå nunneskepnader kring en skatt,

När månens nyskifte skiner.

När midnattstimmen i tornet slår,

Den dystra skaran från slottet går

Och vinden suckar och hviner.

(*Pelle kommer, försjunken i tankar*).

IRA.

Vågar Pelle sent på qvällen

Gå på spökomhvärfda ställen?

PELLE.

Jag har tänkt på nunneskatten.

IRA.

Och hvad tänkte du, min vän?

PELLE.

Att det vore sjelfva katten
Om jag ej kan finna den.

IRA.

Men hur skall du våga söka
Klostrets guld i mänskensnatt?

PELLE.

Nunnorna må gerna spöka
Blott jag finner deras skatt.

IRA.

Låt oss hålla vad, du Pelle,
Knapt hörs midnattstimmen slå,
Förr'n du flyr från detta ställe
Allt hvad fötterna förmå.

PELLE.

Hållet, kommer jag på skam,
Ger jag er mitt svarta lam,
Men om djerft jag vågar dröja,
Om mig spökens här ej bryr,
Om jag nunnorna ej skyr,
Ger ni mig en söndagströja?

IRA.

Som du sagt, se här min hand!

PELLE.

Ja, jag fruktar ej ett grand,
Om jag finner skatten bara,
Skingras nog de nunnors skara.

GOSSAR OCH FLICKOR SJUNGA:

Hejsan, mera modig lilla Pelle är
Än kung Gustaf Adolf och hans tappra här,

Katolikers skara Gustaf Adolf slog.
Pelle slåss mot spöken ensam i en skog,
Hejsan, hjeltemodig är vår Pelle!

PELLE SJUNGER:

Lilla fröken Ira önskar drifva gäck,
Det oaktadt går jag icke ur en fläck,
Om jag hittar börsen, af dukater tung,
Bugar Ni för Pelle djupt som för en kung.
Hejsan, afundsvärd blir lilla Pelle.

ALLA SJUNGA:

Gratulera hjertligt, lycka till ditt fynd!
Om du blir bedragen är det mer än synd.

PELLE SJUNGER:

För er välgångsönskan tackar jag, godnatt!
Lemnen mig allena med min drömda skatt,
Snart hörs midnattstimmen slå i tornet.

IRA.

Säg mig, om du skatten fann,
Hvad du skulle göra Pelle?

PELLE.

Skulle bli en munter sälle,
Kläda mig så fin och grann.

IRA.

Lyckan ej i granna kläder.
Ej i yppigt lif består.

PELLE.

Vore nog en större heder
Än att valla andras får.

IRA.

Girighetens andar leka
I din hog, du vill bli rik.

PELLE.

Ja, jag leds när fåren bräka,
Önskar vackrare musik.

IRA.

Kära Pelle, sorgen hittar
Äfven vägen till palats.

PELLE.

Om hon ock i dörren tittar,
Lemnar hon dock strax sin plats.
Men att vanka hela dagen
Med en fårahjord i vall
Och en tallrik gröt i magen,
Det är tungt i alla fall.

IRA.

Men de gamla vise mena:
Nöj dig med den del, du fått!

PELLE.

Men med hål på byxeknäna,
Är det der minsann ej godt.

IRA.

Och betänk att skatten bara
Är en sagas dumma prat.

PELLE.

Åh nej, granngårds gamla Sara
Drömde nyss om en dukat.

IRA.

Akta dig att ej på dumma
Drömmars spådom gifva akt.

PELLE.

Sara är en klyftig gumma
Och jag tror hvad hon har sagt.

IRA.

Nu farväl. Dröj kvar på kullen,
Sök din lycka under mullen!
Qvällens timmar fly, jag går
Förrän midnattstimmen slår.

(Alla gossar och flickor gå).

PELLE.

Också I för spöken bäfven!
Stackare!

ALLA.

Det gör du äfven!

PELLE *(ensam).*

Pelle, du är ensam nu . . . .
Säg uppriktigt hvar det ledde,
Om en gammal klosterfru
Mellan trädens stammar trädde?
Flydde du som Absalon
När hans här i spillror lades?
Stode du som Miltiades
När han stred vid Maraton? . . .
Vika är ej Pelles vana.
På min segerstolta bana
Bär jag tapperhetens fana.

(Han börjar gräfva).

Jag vill köpa gods och gård,
Lefva som en engelsk lord,
Blåsa klarinett och sluta
Att i herdehornet tuta.
Dricka vin och bayerskt bier,
Göra lusttur till Algier.
Och så vill jag med detsamma
Ställa om för kära mamma.
Hon behöfver, stackars qvinna,
Mer ej väfva eller spinna.

(Klockan slår tolf).

Här finns intet, byt om ställe!
Midnattstimmen slog ju ren.
Jaga med en visa, Pelle,
Rädslan ifrån dina ben.
Dock, jag är ju ingen kruka,
Fastän kuäna kännas mjuka.

(Han sjunger):

Aj, aj, aj, det mörknar alltmera,
Männe jag finner min dolda skatt?
Spöken börja promenera
I den dunkla sommarnatt.

Spaden höjes och spaden sänkes,
Lyckans gudinna är dock ej huld.
Männe nunneskaran kränkes
När jag söker klostrets guld?
(Man ser gestalter skymta mellan träden).

PELLE *(förvånad).*

Nej, men vid min herdeära
Såg jag spökerna helt nära.
Klosterbackas abedissa
Var den längsta, kan jag gissa.
(Hvita gestalter komma parvis tågande).

PELLE (*något rädd*).

Modet flyr vid farans brädd,
Nu är Pelle något rädd,
Ty de äro alltför många.
Om det gäller att dem fånga . . . . .
Ifrån hjeltens höjd vi plumse
Hastigt i pultronens dy,
Ack, om synen ville fly,
Gaf jag gladt min bästa gumse . . . . .
Brydd jag är och smått förlägen
Öfver ödets djerfva drag.
Kanske att ett nappatag
Icke vore så ur vägen.

SÅNG AF NUNNOR:

I gröna skogen, i månskensnatt,
Vi gå på vakt kring vår gömda skatt.
Den djerfve rånarn, som rör vårt guld,
Får dyrt betala sin skuld.

PELLE (*förskräckt*).

Pelle, aldrig mer beröm dig,
Hjeltemod är ej din del.
Kryp till trädets stam och göm dig!
Här är ej naturligt spel.

(*Han gömmer sig*).

Käre mor kan icke ana
Pelles hemska äfventyr,
Hans reträtt på ärans bana
Och hans sänkta krigarfana,
När han bakom trädet flyr.

SÅNG AF NUNNOR:

Af lyckan gäckad, af ödet dömd
Du söker fåfängt, vår skatt är gömd

Och om du hölle i sekler på,
Du fann ej skatten ändå.

PELLE (*förtretad*).

Jo, den spådomen är präktig!

Nästan alltför egenmäktig.

Känner lust att träda fram

Ifrån skuggan af min stam,

Som en hjelte våga kuppen

Att ge fyr på andetruppen.

Kanske vore segern lätt.

Kanske blåste de reträtt,

Om jag endast skulle våga

Att mot fienderna tåga . . . . .

Vore de af kött och blod,

Skulle jag ej sakna mod,

Men nu är det annorlunda.

Derföre vid deras hån

Är det kanske bäst att blunda

I den undanskynda vrån.

(*En af gestalterna faller en börs*).

PELLE (*något gladare*).

Nej, men se den hvita qvinnan,

Kanske sjelfva priorinnan,

Fälde klostrets penningpung,

Af dukater tjock och tung.

Om en liten stund jag har den,

Djerft jag träder fram och tar den.

(*Han smyger fram*).

Hjertat klappar under västen!

Lika hårdt förmodar jag

Ljödo Ilmarinens slag,

När han smidde himlens fästen.

Kära klosterfrü, förlåt mig
Att jag griper guldets åt mig!

(Upptager börsen).

Rik som Krösus nu jag är,
Skatten i min hand jag bär,
Öfverger min ringa koja,
Sliter fattigdomens boja,
Lemnar mina torparvanor
Och går fram på nya banor.

(Betraktar börsen).

Den är dock ej stor att åse.
Denna lilla penningpåse
Vill jag der på marken tömma.

(Tömmer börsen).

Sand! — Jag tror att det är guldsand,
Vaskad i ett fjärran guldland.
Jag vill söka i min ficka,
Om jag har en fosforsticka,
Undersöka skatten se'n
Uti fosforstickans sken.

SÅNG AF NUNNOR:

O, rör ej guldets, vi hämnas grymt!
I gröna skogen är tyst och skymt,
En hjälpsam hand kan dig aldrig nå,
Der andeväsanden rå.

PELLE.

Hör hur trädens stammar knarra!
Det är hemskt, jag börjar darra.

(Han antänder stickan, och guldsanden, som befinnes vara bengalisk eld, antändes).

PELLE *(uppspringande).*

Hu, af fruktan går jag under!
Det är andeskarans funder.

Jag är rädd, på alla håll
Ser jag spöken blott och troll,
Hjelp mig! — Jag skall aldrig sträfva
Efter guld och lycka mer,
Ständigt fattig vill jag lefva
I min obemärkta sfer.

(*Gestalterna afkasta sin förklädnad.*)

IRA.

Pelle, det var blott ett hyckel,
Sceneriet endast gyckel.
Jag var klädd till abedissa,
Endast för att mig förvissa,
Om i faran det bestod,
Pelles djerfva hjeltomod.

PELLE (*utom sig*).

Trolldomsmakt, din seger fira!

IRA.

Pelle, det var endast Ira.

PELLE.

Nunnevålnader mig skrämt.

IRA.

Det var blott ett oklokt skämt.

PELLE.

Ingenting jag mer kan fatta.

IRA (*orolig*).

Skämta åter gladt och skratta!

PELLE.

Skrattar hela nunneskaran?

IRA.

Pelle, det är slut med faran.

PELLE.

Jag en dödlig ångest känner!

IRA (*förtviflad*).

Det var jag och mina vänner.

PELLE.

Vänner? Är ni vän med spöken?

Det var dumt, min kära fröken.

IRA.

Hvar är nu ditt hjertemod?

PELLE.

Dränkt i fruktans vilda flod.

Det tog knäcken i detsamma

Som min guldsand fräste upp,

Genom abedissans kupp,

I en blekröd nattlig flamma.

Skrämd jag skyndar hem till mamma.

ALLA.

Nej, förlåt oss och dröj kvar!

IRA.

Pelle är en karlakar!

Han har ej från stället lupit,

Om han ock bak träden krupit.

För sin djerfva handling han

Ovilkorligt vadet vann.

PELLE.

Ah — nu börjar jag begripa,

Att I spelten mig ett spratt.

IRA.
Pelle, stadd i penningknipa,

Ville fånga sig en skatt.

PELLE.

O, hvad djerfhet utan like!

Ingen gräns min undran har.

IRA.

Öfver att vi ej bli rike

På en timme eller par?

PELLE (*uppbragt*).

Öfver att I dröjen qvar!

ALLA.

Är du ond? . . . .

PELLE (*spesfullt*).

Nej, mer än nöjd,

Jag har haft den höga ära

Att bli glanspunkt för er fröjd.

ALLA.

Vredgas ej! . . . .

PELLE (*vredgad*).

Jag vore böjd!

Att ett bättre skämt er lära.

ALLA.

Skämtet var ej illa menadt.

PELLE.

Hade dock ett straff förtjenat.

Men när Pelle börjar hota,

Falla spökena till fota! . . . .
Nå, jag skipar nåd för rätt,
Det är alltid så mitt sätt . . . . .
Litet oförmodadt kom det,
Men försök ej göra om det.

IRA.

Vreden lemnar alltid rum
I din själ för fridens spira,
Fastän du . . . . .

PELLE.

Är något dum,
Menar lilla fröken Ira.

IRA.

Många fel och brister har,
Herren bättre oss, enhvar.
Men den fula girigheten
Smög sig, kanske omedveten,
Småningom uti din själ
Och du blef en tid dess träl.
Men helt vist du vill dig höja . . . . .

PELLE.

Dock, jag vann en söndagströja
På ert stygga andespel.

IRA.

Lofva mig att vara nöjd
Med den lott, dig ödet gifvit?

PELLE.

Måste väl, på lyckans höjd
Står mitt namn gudnås ej skrivet.

IRA.

Tro ej allt, hvad sagan säger,
Från de dödas hviloläger
Stiga inga spöken fram.

PELLE.

Kanske var det litet skam,
Att jag sagans lögner trodde.
Kuggad står jag nu och flat,
Viss att det var käringprat,
Att en skatt i jorden bodde.

IRA.

Inser du, hur ful den var,
Denna stora penninglystnad?

PELLE.

Derpå ger jag intet svar,
Tolka hur ni vill min tystnad.

IRA.

Om du talar eller tiger,
På det godas höjd du stiger
Hädanefter manligt opp.

PELLE.

Men när lyckan öfvergaf mig,
Kan ej Ira hålla af mig,
Och er vänskap var mitt hopp.

IRA.

Vänskap vore ringa värd,
Om den endast gä'le pengar,
Vore som ett irrbloss' sken
Öfver dimomhöljda ängar.

Nej min vän, jag håller af dig
För det värde, Herren gaf dig.
Trofast vänskap jag dig bringar,
Som ej flyr med fjärlvingar,
Som ej dunstar bort som droppen
I den späda rosenknoppen.

PELLE.

Tack, nu må allt annat vara,
Rikedomens fröjd må fara.
Hjertats skatter vill jag samla,
Godhet, dygd och tålmod,
Allt det öfriga må ramla
Ned i glömskans djupa flod.
Jag är värd er vänskap! . . . .

ALLA.

Bra!

Rätt och hurtigt sagt, hurra!

ALLA (*sjunga och dansa*).

Hejsan, lustigt polskan går i månskensnatt,
Törnebacka Pelle sökte sig en skatt,
Skatten fann han äfven i sitt eget bröst,
När det godas andar höjde upp sin röst
Och förqväfde rikedomens lustar.

(*Förhänget faller*).

„Stycket hade icke bort vara hållet i bunden stil“, menade papperssprätten, då han lemnade teatern, det är gammalmodigt och anslår icke.“

„Skada att det framhöll den fula girighetslasten“, beklagade den sippa pappersfröken.

„Ur ingendera af dessa stycken kunde man draga någon uppbyggelse“, förklarade den klandrande pappersfrun och åkte missnöjd hem.

„Jag erkänner gerna, att jag haft roligt“, smålog den godmodiga pappersherrn.

Och de fleste af papperspubliken hade haft roligt, men roligast hade de två små flickorna, Ellen och Signe, haft.

314. 11. 93.

U.S. GEOLOGICAL SURVEY

Water Resources Division
Washington, D.C.

Report of the Director
for the year ending June 30, 1993

Submitted to the Secretary of the Interior
and the President of the United States

by
John W. Mather, Director

U.S. Geological Survey
1225 North First Street
Reston, Virginia 20192

U.S. GOVERNMENT PRINTING OFFICE: 1993

For sale by the Superintendent of Documents
Washington, D.C. 20540

Stock number 300-108/93-100-00000-0
Price \$10.00 per copy plus postage

Quantity discounts available for orders of 100 or more copies
For more information, contact the Superintendent of Documents

at the above address or call (800) 541-2036
or (202) 512-2200

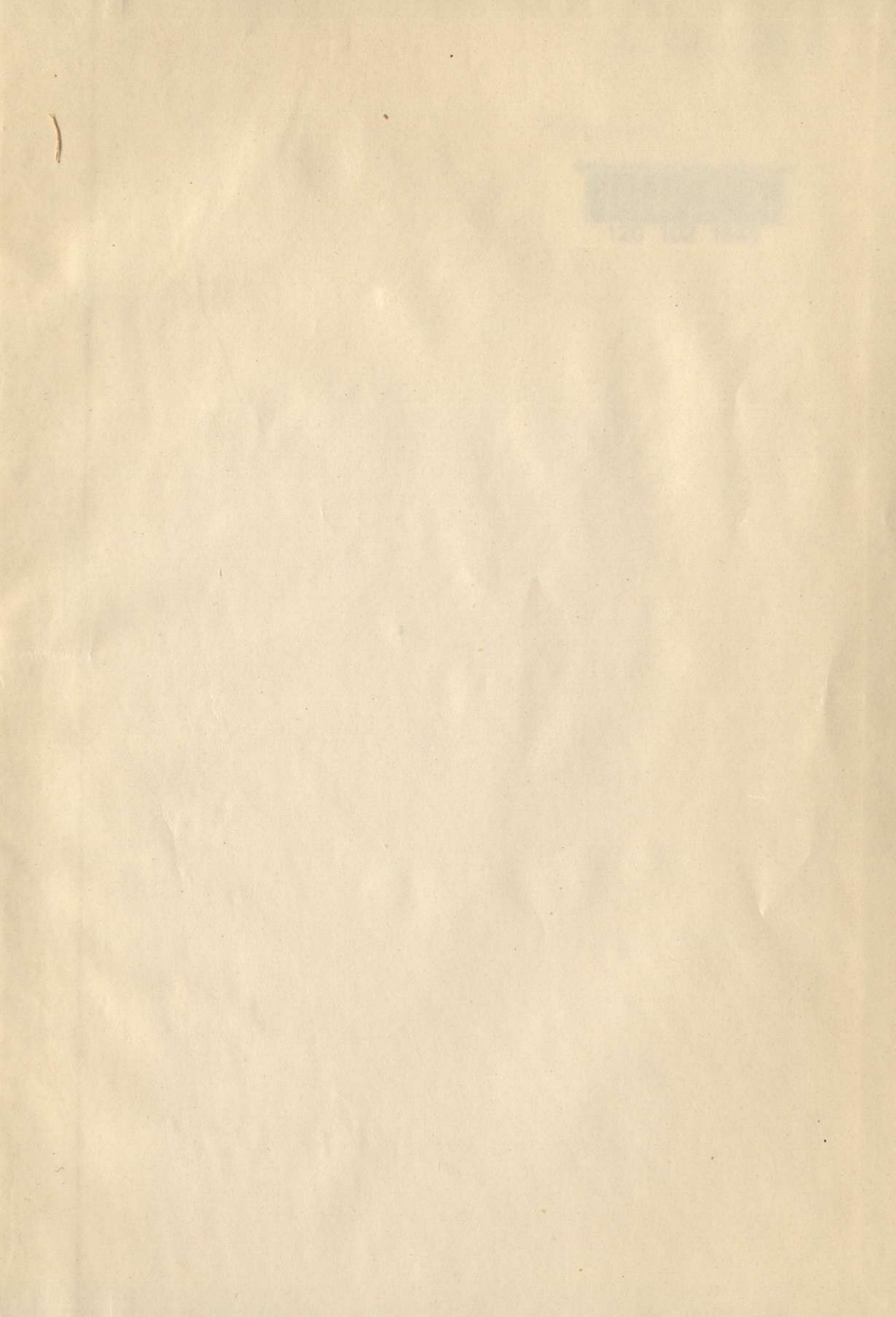
Microfilm and microfiche editions of this report are available
from the University Microfilms International, 300 North Zeeb Road,
Ann Arbor, Michigan 48106

This report is available free of charge to the public through the
National Technical Information Service, Springfield, Virginia 22161

Uti Waseniuska bokhandeln:

- För Barnens Julbord.** Småsaker på vers och prosa af Aina.
Med 8 illustr. Kart. 1 *Smf.* 75 *pi*
- Sagor och Minnen från Rhen** af Edla Winberg. 1 *Smf.* 75 *pi*
- Månens berättelser** af Suonio (J. Krohn). 1 *Smf.*
- Två Vänner.** 7 Ljustrycksbilder ur verkligheten med text.
Kart. 6 *Smf.*
- En barndomsdag.** 6 Ljustrycksbilder ur verkligheten. Text af
Z. Topelius. Kart. 5 *Smf.*
- Aesopiska Fabler.** Med 31 plancher och 56 illustr. 5 *Smf.* 60 *pi*
Inb. 8 *Smf.*
- Sylvia.** Sagor, sånger och skildringar. Med talrika illustr.
2 band à 5 *Smf.*
- Barnen i byn.** 16 teckningar af O. Pletsch. Text af R. Hertzberg.
Kart. 3 *Smf.*
- Barndomsbilder.** 36 teckningar af O. Pletsch. Text af Z. Topelius.
Kart. 3 *Smf.*
- Julgubben och Tomtarne.** En saga om julaftonens fröjd i 8
bilder. Text af R. Hertzberg. Kart. 4 m. Praktuppl. Inb. 10 *Smf.*
- Kalevala** berättad för ungdom. Med 8 teckningar af R. V. Ekman.
Kart. 2 *Smf.* Inb. 3 *Smf.* 50 *pi*
- Blommor i skogen.** 20 teckningar af O. Pletsch och F. Flintzer.
Text af R. Hertzberg. Kart. 3 *Smf.* 50 *pi*
- Tvenne barn** som söka och tvenne fullvuxna som finna himlen.
50 *pi*
- En skymt af Paradiset.** Berättelse. 50 *pi*
- Drummelpetter** eller lustiga historier och tokroliga bilder.
Kart. 2 *Smf.* 80 *pi*
- Skämt och Allvar.** 8 sånger vid piano af Fr. Pacius. Ord af
R. Hertzberg. Illustrationer af O. Pletsch. 3 *Smf.*
D:o II häftet 6 sånger 3 *Smf.*
- Karin,** den lilla docksömmerskan. Handledning att förfärdiga
dockgarderober. Med 3 kol. plancher. 2 *Smf.*

Is. barnlitt. 3.

Weman

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 1541

X

